वेद तत्त्वेन कृष्णं हि भीष्मश्चेदिपते भृशं। नह्येनं त्वं तथा वेत्थ यथैनं वेद कौरवः।
॥ भीष्म उवाच ॥ नास्मै देयो ह्यनुनयो नायमर्हति सान्त्वनं। लोकवृद्धतमे कृष्णे योऽर्हणां नाभिमन्यते।
क्षत्रियः क्षत्रियं जित्वा रणे रणकृतां वरः। यो मुञ्चति वशे कृत्वा गुरुर्भवति तस्य सः। १२७५
अस्यां हि समितौ राज्ञामेकमप्यजितं युधि। न पश्यामि महीपालं सात्वतीपुत्रतेजसा।
नहि केवलमस्माकमयमर्च्यतमोऽच्युतः। त्रयाणामपि लोकानामर्चनीयो महाभुजः।
कृष्णेन हि जिता युद्धे बहवः क्षत्रियर्षभाः। जगत्सर्व्वञ्च वार्ष्णेये निखिलेन प्रतिष्ठितं।
तस्मात्सत्स्वपि वृद्धेषु कृष्णमर्चामि नेतरान्। एवं वक्तुं नचार्हस्त्वं माभूत्ते बुद्धिरीदृशी।
ज्ञानवृद्धा मया राजन् बहवः पर्य्युपासिताः। तेषां कथयतां शौरेरहं गुणवतो गुणान्। १२८०
समागतानामश्रौषं बह्वन् बहुमतान् सतां। कर्म्माण्यपि हि यान्यस्य जन्मप्रभृति धीमतः।
बहुशः कथ्यमानानि नरैर्भूयः श्रुतानि मे। न केवलं वयं कामाच्चेदिराज जनार्दनं।
न सम्बन्धं पुरस्कृत्य कृतार्थं वा कथञ्चन। अर्चामहेऽर्चितं सद्भिर्भुवि भूतसुखावहं।
यशः शौर्य्यं जयं चास्य विज्ञायार्चां प्रयुञ्महे। नच कश्चिदिहास्माभिः सुबालोऽप्यपरीक्षितः।
गुणैर्वृद्धानतिक्रम्य हरिरर्च्यतमो मतः। ज्ञानवृद्धो द्विजातीनां क्षत्रियाणां बलाधिकः। १२८५
वैश्यानां धान्यधनवान् शूद्राणामेव जन्मतः। पूज्यतायाञ्च गोविन्दे हेतू द्वावपि संस्थितौ।
वेदवेदाङ्गविज्ञानं बलं चाप्यधिकं तथा। नृणां लोके हि कोऽन्योऽस्ति विशिष्टः केशवादृते।
दानं दाक्ष्यं श्रुतं शौर्य्यं ह्रीः कीर्त्तिर्बुद्धिरुत्तमा। सन्नतिःश्रीर्धृतिस्तुष्टिः पुष्टिश्च नियताऽच्युते।
तमिमं लोकसम्पन्नमाचार्य्यं पितरं गुरुं। अर्घ्यमर्चितमर्चार्हं सर्व्वे संचन्तुमर्हथ।
ऋत्विग्गुरुर्विवाह्यश्च स्नातको नृपतिः प्रियः। सर्व्वमेतद्धृषीकेशस्तस्मादभ्यर्चितोऽच्युतः। १२९०
कृष्ण एव हि लोकानामुत्पत्तिरपि चाप्ययः। कृष्णस्य हि कृते विश्वमिदं भूतं चराचरं।
एष प्रकृतिरव्यक्ता कर्त्ता चैव सनातनः। परश्च सर्व्वभूतेभ्यस्तस्मात्पूज्यतमोऽच्युतः।
बुद्धिर्म्मनो महद्वायुस्तेजोऽम्भः खं मही च या। चतुर्विधञ्च यद्भूतं सर्व्वं कृष्णे प्रतिष्ठितं।
आदित्यश्चन्द्रमाश्चैव नक्षत्राणि ग्रहाश्च ये। दिशश्च विदिशश्चैव सर्व्वं कृष्णे प्रतिष्ठितं।
अग्निहोत्रमुखा वेदा गायत्री च्छन्दसां मुखं। राजा मुखं मनुष्याणां नदीनां सागरो मुखं। नक्षत्राणां मुखं चन्द्र आदित्यस्तेजसां
मुखं। पर्व्वतानां मुखं मेरुर्गरुडः पततां मुखं। १२९५
ऊर्द्ध्वन्तिर्य्यगधश्चैव यावती जगतो गतिः। सदेवकेषु लोकेषु भगवान् केशवो मुखं।
अयन्तु पुरुषो बालः शिशुपालो न बुध्यते। सर्व्वत्र सर्व्वदा कृष्णं तस्मादेवं प्रभाषते।
यो हि धर्म्मं विचिनुयादुत्कृष्टं मतिमान्नरः। स वै पश्येद्यथा धर्म्मं न तथा चेदिराडयं।
सवृद्धबालेष्वथवा पार्थिवेषु महात्मसु। को नार्हं मन्यते कृष्णं को वाऽप्येनं न पूजयेत्।
अथैनां दुष्कृतां पूजां शिशुपालो व्यवस्यति। दुष्कृतायां यथान्यायं तथाऽयं कर्त्तुमर्हति। १३००
इति श्री महाभारते सभापर्व्वणि अर्घाभिहरणपर्व्वणि भीष्मवाक्ये सप्तत्रिंशोऽध्यायः ॥ ३७ ॥